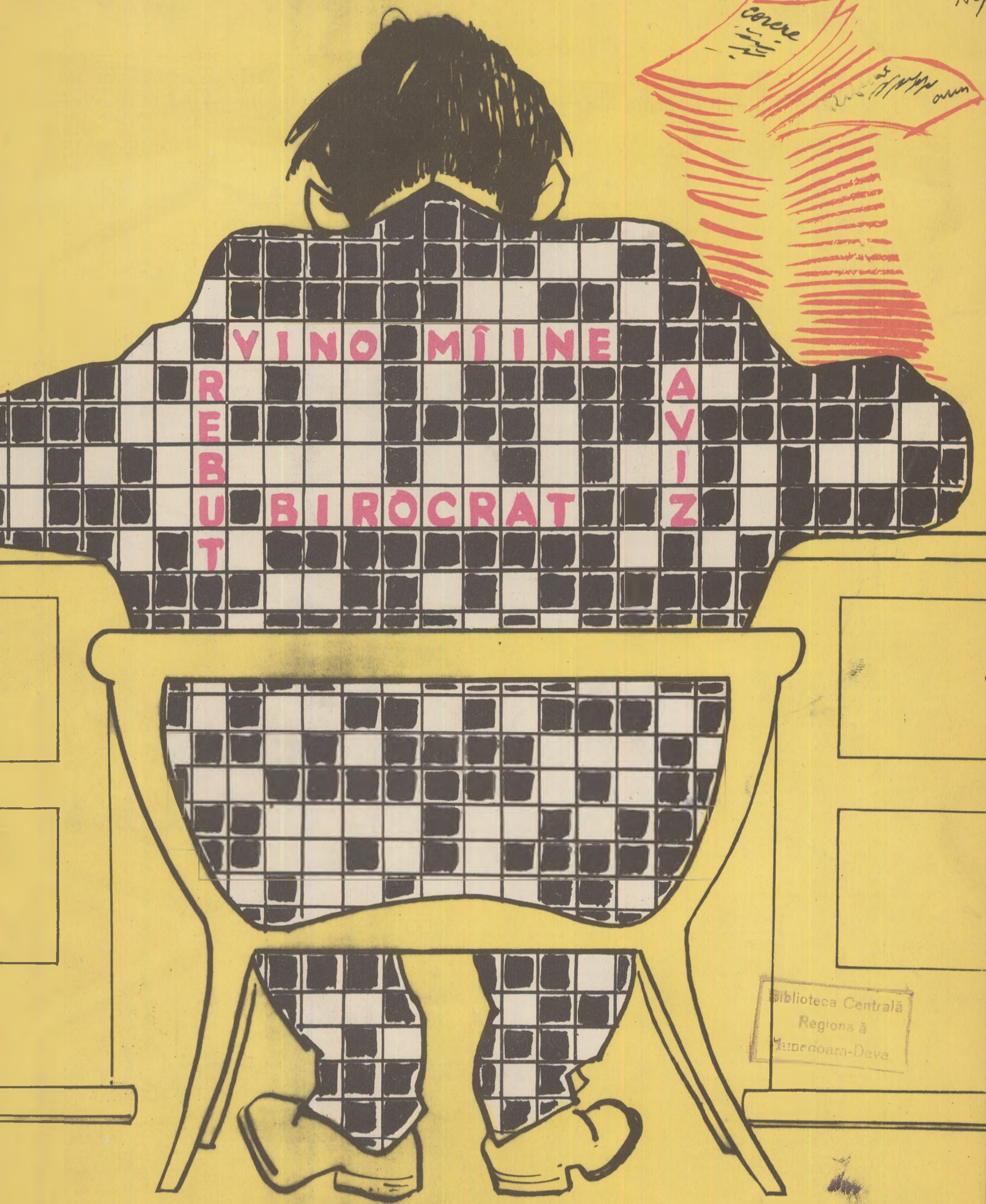

SION
959

Vertical și orizontal: BIROCRAT

urzica

CU PRILEJUL LUI 1 APRILIE

PĂCĂLEALA

— DIZERTAȚIE APROAPE ȘTIINȚIFICĂ —

de I. AVIAN

După opiniile mele conturate în urma unor îndelungi cercetări, am desprins certa concluzie că păcăleala a luat ființă odată cu nașterea lumii. Înainte de a porni la cercetări mai temeinice, înclinam să dau crezare unei oarecare teorii, și anume că păcălelile au apărut odată cu înscăunarea unor anumiți salariați la I.L.L. După doi ani însă, cînd mi s-a reparat acoperișul, am renunțat la această părere, apreciind că păcăleala a apărut odată cu afișele de la „Igiena“ în care se spune: „Nu primim bacșiș“. Fiindcă bacșișul însă nu poate fi o păcăleală atît timp cît frizerul deschide atent palma ca să constate cu precizie diferența dintre ce-i pus în mînă și ce-i pus pe afiș, mi-am îndreptat cercetările în alte domenii mai sinuoase. După ani de trudă, rezultatele obținute s-au dovedit uluitoare:

1. Păcăleala datează de milioane de ani. Astfel, la începutul începuturilor, Pămîntul s-a adresat naturii cu intenția vădită de a o păcăli:

— O, natură! Sînt sărac lipit pămîntului.

Și natura, închipuindu-și Pămîntul într-adevăr sărac, i-a dat doi poli. Cu acești doi poli în buzunar Pămîntul, descurcarea, a început să se învîrtească. Și treptat, treptat după lei s-au adunat tigri, elefanți și maimuțe. Faptul că omul se trage din maimuță este de necontestat. Dar că toți oamenii au pierdut treptat, treptat aspectul exterior al maimuței-mamă socotesc asta o păcăleală. Ca argument vi-l prezint pe vecinul meu de bloc cu cioc pe bărbie și cu Cicero pe cap, precum și alte elemente bipede, obișnuite pe bulevard.

2. Consider o păcăleală și existența raiului. S-a împămîntenit formula „raiul din cer“ și „raiul pe pămînt“. Mă voi ocupa mai întîi de cea de-a doua formă: „raiul pe pămînt“. Fie-mi iertat, dar atîta vreme cît există autobusul 47 și tramvaiul 7, eu nu cred în existența raiului pe pămînt. Și cum aș crede oare în teoria existenței raiului pe pămînt, cînd alături de camera pe care o ocup eu, locuiește un toboșar, cu nevestă, cu două tobe și trei copii!!

3. Am convingerea totuși că și în raiul din ceruri s-a petrecut o sumedenie de păcăleli. Primul păcălit a fost Adam. Să te afli singurel pe lume nu e nici o bucurie. Plictiseală. De pildă, dacă Adam ar fi fost ședîntoman nu putea face omul o ședîntă căci ar fi însemnat el s-o convoace, el să se mobilizeze, el să dea cuvîntul, el să ia cuvîntul. Nu putea sârmanul să stea nici măcar la coadă la bilete fiindcă n-avea nici după și nici înaintea cui sta. Recunosc, această singurătate îi asigură și unele avantaje: nu se întimplă să stea doi pe un loc.

4. A urmat a doua mare păcăleală: Dumnezeu i-a luat o coastă și în schimb i-a dat o femeie. De ce socotesc aceasta o păcăleală? Pentru că Dumnezeu lucrînd iscusit, ar fi putut scoate dintr-o coastă cel puțin două femei. Unii susțin că asta n-ar fi fost iscusință, ci răzbunare... Avantajul însemnat este că Adam oferindu-i celui de sus metrajul reglementar de coastă, prea sfîntul i-a confecționat nevasta, e drept cu materialul clientului, dar fără bacșiș și absolut urgent, fără amînări și fără probe la nesfîrșit ca la cooperativa de pe strada mea. Ceea ce e mai puțin măgulitor pentru un sfînt, e că cel de sus a păcălit-o și pe Eva, aducînd-o pe lume

într-o perioadă cînd nu exista nici „Romarta“, nici părul de cămilă, nici ursonul și nici nailonul. La mijloc a fost cu siguranță o înțelegere tacită între Adam și Dumnezeu cu scopul reducerii cheltuielilor de întreținere... Pe atunci moda se reducea la frunze de viță „șanjan“, frunza de viță fasonată pentru baluri și frunze de palmier raglan.

5. Păcăleala cea mai strașnică este însă teoria că raiul ar fi alcătuit dintr-o grădină splendidă unde îngerii cîntă ziua și noaptea, iar muritorii de rînd dorm un somn adînc și plin de vise plăcute. Nu cred nici în ruptul capului în asemenea grădini în care în vreme ce se cîntă, muritorii de rînd dorm. (Cei ce locuiesc în preajma grădinilor-restaurant cu muzică știu ce înseamnă asta în lunile de vară. N.N.I) Cred totuși că în rai se execută uneori hula-hoop și rock and rolluri, care se reflectă pe pămînt în zilele cu descărcări electrice. Cred de asemenea, în urma unor cercetări asidui, că raiul era alcătuit dintr-o simplă gheretă „Aprozar“, cu un singur fel de produs: mere. (Vezi capitoul „șerpii și alte reptile“). Dacă merele ar fi fost atît de splendide, atrăgătoare și gustoase precum au fost ele la Aprozar în toamna lui 1958, desigur că Eva n-ar fi consumat doar unul singur, ci un kilogram, două, și atunci istoria ar fi consemnat faptul că Eva, în afară de Adam, l-a cunoscut și pe... Ionatan!

6. E păcăleală în general întreaga poveste cu șarpele. Dacă reptila, apropiindu-se de Eva, i-ar fi oferit într-adevăr un măr, ea ar fi refuzat cu certitudine fructul, preferînd șarpele din care se putea croi o poșetă și o pereche de pantofi ultra eleganți. De altfel, ale Evei fiice au rămas pînă în zilele noastre cu această reptilo-manie în forme finite și de larg consum care sapă la temelia fericirii și a chenzinei bărbaților! Nu-i e de-ajuns oare acestui infam animal tiritor, acestei respîngătoare reptile, că ne-a gonit din rai? Iată, acum ne gonește prin toate magazinele de încălțămînte și marochinărie, momindu-ne modestele soții nu cu un biet măr, ci cu escarpeni și genți! Ah! Șarpe veninos! Am totuși satisfacția că și-a venit de hac vinilinul!

7. Păcălelile, firește, au rămas, au evoluat, luînd diferite aspecte conforme cu împrejurările și cu personajele.

De pildă, la 1 aprilie m-a întîmpinat soția ciripind veselă: — „Iată scumpule, ce poșetă splendidă mi-am cumpărat! Din mase plastice!“ — „Bravo, iubito, e nespun de frumoasă!“ — „Ha! Ha! Ha!... Te-am păcălit. Nu e masă plastică, e piele veritabilă!“ Am înghițit un nod. Ea a continuat: — „Scumpule, iată, și-am luat și ție stofă pentru un costum, așa cum doreai tu: lînă pură!“ — „O, îți mulțumesc, iubito!“ — „Ha! Ha! Ha! Te-am păcălit, nu-i lînă pură, e celofibră curată!“... Am înghițit următoarele două noduri. Ea a continuat: „Scumpule, știi, le-am cumpărat din micile mele economii!“ — „Așa mai înțeleg, draga mea“, mi-am revenit eu oarecum în fire. — „Ha! Ha! Ha! Te-am păcălit, nu-s din economiile mele. Sînt din banii de păcură pe care i-ai adunat ieri de la locatarii blocului!“ — „Ha! Ha! Ha!... Și am căzut jos amețit.“

Barem i-am tras și eu o păcăleală zdravănă. Fiindcă de fapt nu amețisem. Leșinasem!-

INSTANTANEE

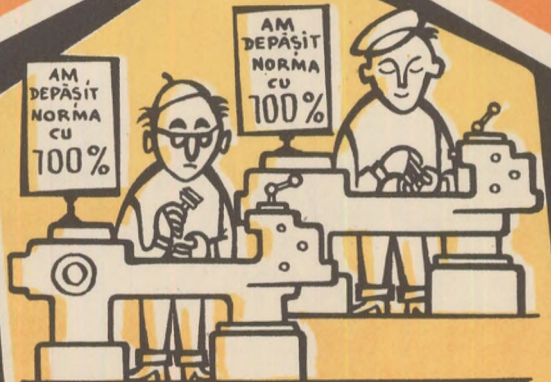
Desene de Benedict Gănescu

○ „mînă de ajutor“ din partea meșterului

— Ce e cu nea Vasile, s-a apucat de fotografie?!
— Da' de unde l s-a reparizat un ucenic!

Iată un caz în care imifarea meșterului e bine venită

ÎN JURUL UNEI INVENȚII

CONSTANTIN OTTESCU

Cînd fuse inventată
Prima roată...
Cînd porni deci la plimbare
Primul om într-o caleașcă, s-a stîrnit mirare mare!
Toate animalele,
De prin mahalalele
Codrului au năvălit
Să privească în de-aproape rotogolul născocit.
Fierberea fiind în toi
Un reporter Cintezo
A trecut în graba mare
Ca să ia, pe cîte știu
Cam de pe la fiecare
Animal, un interviu.
Mai tîrziu de la Mistreț,
Tip pușcă cu mari pretenții din biroul de invenții.
El a spus: „Invențiunea nu prezintă prea mult preț,
N-a trecut și pe la mine
Și mi-e greu să mă apuc
S-o vorbesc acum de bine,
Nu mi-a dat nici un...”

— „Mă duc!
Îi răspunse Cintezo, că mai am de colindat!”
Și edificat deplin
Reporterul a zburat
Sfîrîindu-și ghemul prin
Aer
pînă la o Vulpe
Care-a spus: „De bună seamă, nimenea n-o să inculpe
Omul că a născocit
Schema vorbeii „învertit”
Ar avea, de fapt, nu-i vorbă, socotesc eu, mai mult preț
Dacă inventa, de pildă, o intrare la coteț
Care,
întru ventilarie
Să nu aibă uși...”

În zbor
Cintezo, călător
A plecat de-aici la Cal
Care-a declarat că roata e un produs fenomenal
Care-i ușurează munca,
Că de fapt și în ajun Ca-
lul și-a exprimat părerea
Mulțumirea și plăcerea
Omului.

Trecînd apoi
Ziaristul Cintezo
Lîngă staulul cu boi
Se gîndi că referințe similare o să-i dea
Boul care, ca și Calul, e direct interesat
Și e deci adeptul roșii. Dar aici s-a înșelat:
Boul i-a răspuns așa:
„Ce tot roată
covrigată!
I-o invenție stupidă!
Și ce dacă-i mai rapidă?
Prea se-nvîrte, ia privește:
Te-amețește!
E mult mai frumos cînd treci
Pe bătutele poteci
Să tirăști în spate o
Simplă ladă. Asta s-o
Știi, cumetre Cintezo,
Ca să nu mai vii apoi
Tot cu astfel de prostii.”

Cînd, plecînd de-aici pe seară, Cintezo, se-ntîlni
Cu un alt coleg reporter, i-a spus tot ce s-a-ntîmplat:
Și-a conchis: „Mi-am explicat
De ce Porcul, chiar sălbatic, mi-a vorbit de rău azi roata:
Nu-i interesat și gata,
Vulpea hrăpărează cum e
Urmărea un scop anume;
Calul e cinstit, firește,
Omului cînd mulțumește,
Dar nu prea mi-a lămurit
Ce-are boul de birfii!”
Celălalt i-a spus așa:
„N-ai motiv a te mira,
Nu-i deloc un lucru nou
Boul a rămas tot... cum
L-ai știut și pînă-acum.”

MORALA:

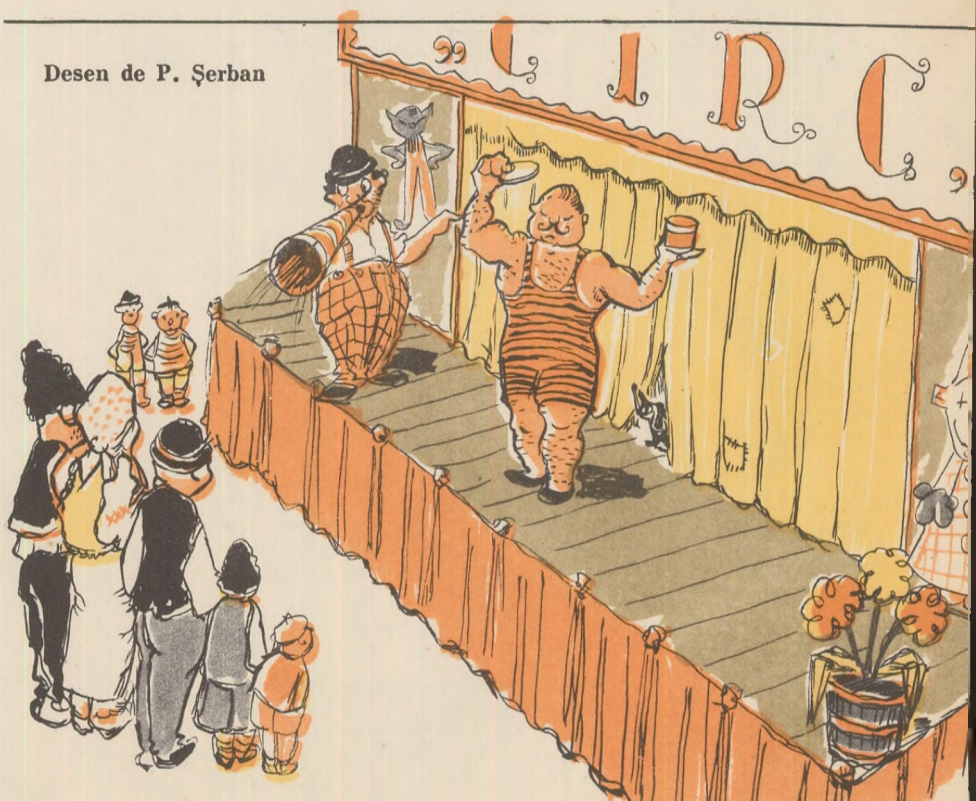
Mai pun încă, triști eroi,
Beje-n roata vremii noi,
Dar istoria nu-i crușă
Și rămîn cert de cărușă.

Desen de H. Leru

— ...da, da, reparația este aproape gata, se și aude zgomotul motorului!

Desen de P. Șerban

— Atențiune, atențiune!... Iată-l pe „Colosol”... zis „Gură de Lup”... omul care deschide capacele de la borcanele de gem, compoturi și orice conserve!...

LA RĂSCRUCI DE CÎMPURI

În sfârșit, m-am mutat în casa nouă. Nu degeaba sînt eu frunțaș, la noi la fabrică. Dar ce folos că la fabrică stau în centrul panoului de onoare, cînd cu locuința stau la marginea orașului, unde sfatul popular mi-a repartizat loc de casă. Vorba vine, margine. De fapt este marginea marginei. Că de la mine pînă în satul Stînca fac cinci minute, în vreme ce pînă în oraș fac praf o pereche de pingele. Parcă nu putea sfatul să-mi repartizeze un loc mai în oraș, că slavă domnului se găsec berechet!

Totuși, la drept vorbind sînt mulțumit. Am casă foarte bună, curte mare cît vezi cu ochii și aer cît nu pot să respir. Uite, de aceea anul ăsta am hotărît cu nevastă-mea să ne facem concediul acasă. Nu acasă, la țară, la părinți, ci acasă la noi ca să zic așa, la oraș. Că aer avem ca la Sinaia, soare ca la Constanța și, dacă dă vreo ploaie avem și Techirghiolul în fața ușii.

În plus aș putea să dau drumul la radio oricît de tare, că vecinii nu s-ar supăra. De altfel nici n-ar fi cazul, pentru că cel mai apropiat este la o sută de metri depărtare. Dar să nu credeți acu' că m-am săturat ascultînd radio după pofta inimii! Cînd l-am despachetat, l-am pus în priză, dar nici gînd să cînte.

— Ce are aparatul, nevastă?

— Ce să aibă? Nu vezi că n-avem curent în casă?

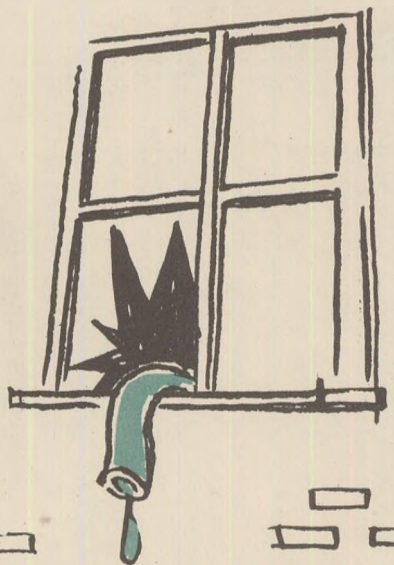

— Și atunci ce facem?

Totuși, pînă la urmă, am rezolvat problema. Am făcut cu amicul Nae, un schimb temporar. În locul radio-ului meu el mi-a dat un gramofon cu o mulțime de plăci. Așa că n-am mai simțit lipsa aparatului. Numai ce o auzeam pe nevastă-mea glumind:

— Ia mai dă drumul la gramofon, bărbate, să aflăm ce numere au ieșit la Loto...

Fire inventivă, am găsit o soluție ca să avem și apă în casă, să n-o mai cărăm cu găleata cale de o poștă. M-am gîndit să fac o instalație originală. În primul rînd îmi trebuia cam vreo sută de metri de furtun. Cînd m-am dus la magazin, vînzătorul s-a uitat lung la mine:

— O sută de metri de furtun? N-avem atîta! Dar încercați la... Spitalul de boli nervoase...

Dacă am văzut că omul crede alte alea despre mine, m-am dus să cer la sfat rezolvarea problemei. Cei de acolo mi-au dat repartiție pentru o sută de metri de furtun și după o muncă zdravănă de trei zile am pus la punct toată instalația. Furtunul pornea de la cișmeaua lui Nae, străbătea o livadă, tăia de-a curmezîșul șoseaua, și intra la mine în bucătărie prin geamul de la cămară. Cînd am instalat robinetul, nevastă-mea m-a sărutat, ceea ce nu se mai întimplase de multă vreme. Pe urmă însă au început neplăcerile. După ce dădeam drumul la robinet, apa curgea nițel și se oprea. Pasămite, pe șosea era o circulație intensă de mașini care, trecînd peste furtun, îmi provocau la apă un... scurt circuit. În schimb, noaptea instalația funcționa de minune, așa că nevastă-mea spăla vasele de la 2 la 4 dimineața. După două săptămîni însă, a scăpat de canonul ăsta pentru că un tractor, trecînd peste furtun, mi-a desființat instalația, obligîndu-mă să revin la metoda primitivă a găleții, pînă la găsirea unei metode de colectare și distilare a apei de ploaie.

Nici în problema luminii electrice n-am dezarmat, mai ales că în casă instalația era făcută.

Și, în plus, gramofonului i s-a ars o lampă, vreau să spun, i-a plesnit arcul. M-am gîndit deci să fac o moară de vînt care să acționeze un generator de curent electric. Și, după ce a fost gata instalația, casa noastră, cu aripile de vînt pe acoperiș, semăna într-adevăr cu o moară. Într-o dimineață, pe la ora 3, cînd mi-era somnul mai dulce, am auzit niște bătăi în poartă. Am deschis fereastra și ce credeți? În curte niște căruțe cu saci și cîțiva țărani.

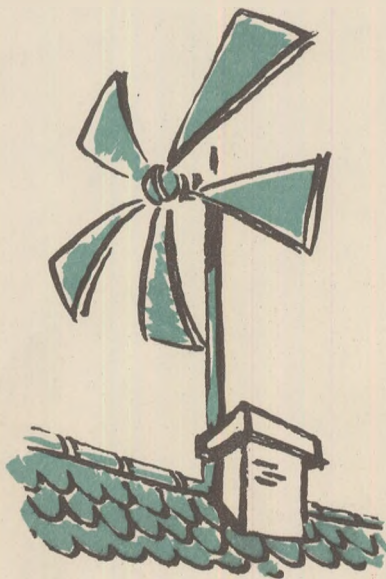
— Ce-i cu voi, oameni buni? am întrebat eu.

— Cînd dai drumul la moară, vericule, că n-avem vreme de stat?! mi-a strigat unul cu căciula infundată peste urechi.

Ca să evit confuzia, a doua zi am pus la poartă o firmă mare, să se vadă pînă departe: „AICI NU ESTE MOARĂ CI CASĂ PARTICULARĂ“.

Mai rămînea de rezolvat problema drumului. Că pînă la mine, nici vorbă de trotuar, ci numai cîmp deschis. Cînd ploua se făceau asemenea noroaie că, a trebuit să ne cumpărăm mie și nevetei cite o pereche de cizme. S-o fi văzut la teatru în rochie de nailon și cu cizmele în picioare. Își făcuse o rochie gri, ca să se asorteze cu noroiul de pe cizme.

Nu mai spun că din frunțaș ajunsese la fabrică pe la coadă. De vină însă nu eram eu, ci drumul lung. Dar noroc de socru-meu. De ziua mea, ca să-mi facă o bucurie, mi-a dăruit un cal. Mai

bine zis, o iapă. Deci, am început să încălesc dimineața și s-o pornesc la fabrică. Bineînțeles, aveam grijă să iau un sandviș pentru mine și un sac cu ovăz pentru cal. La fabrică, porțarul cum mă vedea, striga:

— Păzea! Vine Făt-Frumos călare!...

Problema însă era unde să „parchez“ calul? Om cumsecade, directorul mi-a dat voie să-l țin în garaj, alături de ceilalți... cai putere.

Într-o după-masă, m-am pomunit acasă cu un cetățean care părea obosit de drum.

— De unde vii, drumețule? l-am întrebat eu.

— Nu sînt drumeț, făcu el. Sînt vecinul dumatăle. Stau în

casa aia nou construită la marginea pădurii... Rogu-te, împrumută-mi și mie calul, să mă reped pînă la oraș. Am bilet la teatru.

Dar din cauza calului au început certurile cu nevastă-mea. Zicea că n-o mai scot în oraș. Atunci am izbucnit:

— Bine, femeie, unde ai mai văzut tu cal... cu ataș? Că doar nu vrei să te urc în șa, la spatele meu, să ridă lumea de noi ca la panoramă și să strige: „Uite-l pe Făt Frumos cum o fură pe Ileana Cosinzeana!“

*
*
*

Acum însă vă pot anunța o veste mare. Certurile mele cu Ileana Cosinzeana vor lua în fine sfârșit. Să nu credeți însă că sfatul popular s-a hotărît să înceapă lucrările edilitare pînă la casa noastră. Nu! Asta o să se facă încetul cu încetul, măcar că pavajul nu e oțetul din zicătoare. Totuși, peste citva timp și nevastă-mea va putea merge cu mine în oraș. Și știți de ce? Iapa noastră a făcut un mînz de toată frumusețea. Și pînă o să crească mînzul, am început să caut pentru nevastă-mea un profesor de călărie.

...Și-am încălecat pe-o șea și y-am spus povestea mea!...

V. D. POPA și
A. LĂPUȘNEANU

Sută la sută amiciție...

de AL. VIANU

Oamenii cei mai severi și mai necruțători din teatru caracterizau raporturile dintre cele două vedete printr-un cuvânt tot atât de necruțător: dușmănie. Colegii mai puțin aspri îi spuneau rivalitate, iar cei animați de mai multă înțelegere o numeau „luptă creatoare de opinii”.

Dușmănia, rivalitatea, sau, dacă doriți, „lupta creatoare de opinii” dintre blonda actriță Ortansa Făclieru și bruneta Maria Georgian, se ascutea mai cu seamă la fiecare împărțire de roluri. După distribuție, directorul și regizorul se obișnuiseră să aștepte două vizite: prima — cea a blondei și vulcanicei Ortansa, a doua — cea a brunetei și temperamentoasei Maria.

Ușa se deschise larg, ca izbită de o forță nevăzută, și Ortansa Făclieru năvăli în biroul directorului:

— Nu! Așa nu mai poate merge! Primează talentul, ori protecția? Să aflu și eu!... Cer să mi se respecte talentul!... Creațiile mele mai stăruie și astăzi în amintirea spectatorilor!... În 1949, în piesa...

— „Amiaza de pomină”, completă directorul, de două ori aplauze la scena deschisă...

— În 1951, continuă regizorul, de încă două ori aplauze la scena deschisă...

— În 1953, reluă directorul, ca o lecție bine învățată, de trei ori aplauze la scena deschisă...

— De patru ori, tovarășe director, izbucni în plins Ortansa Făclieru!... Ah! Cât îmi subapreciați talentul!... În 1954...

— Știm! Știm! sări îngrozit regizorul. În 1954, 55 și 56, un total de opt ropote de aplauze la scena deschisă, închisă și întredeschisă! Calcule precise există la contabilitate! Acum te rugăm lasă-ne...

— Să vă las? Pentru ce să vă las?... (hohote nestăvilite de plins). M-ați distri-

buit într-un rol de 112 cuvinte! Atât măsoară talentul meu?

— Uite ce, dumneata nu ești dactilografă, să-ți măsurăm talentul în cuvinte!...

— Nu? Dar Mariei Georgian, în ce i-l măsoarăți?! În tafta, așa e?... I-ați dat un rol de trei rochii de tafta și un balonsaide cu șliț, iar pe mine (aici hohotele se înțelesc sfișietor) iar pe mine, m-ați distribuit într-un simplu pardesiu de modă veche!... Eu sint actriță, domnilor, nu precepeață!... Miine o să mă aduceți pe scenă în opinci iar pe dumneaei, pe fardosita, pe sclifosita, în escarpeni de reptilă tiritoare!... Vă previn, stimaților. Nu mai joc! Nu mai interpretez pardesie de consignație în 112 cuvinte!... Eu nu sint Mica Publicitate să mă angajați cu 12 lei cuvintul. Cam atât revine rolul, la salariul meu de bază...

— Linștește-te, dragă!

— Dragă?... Halal dragă! Imi dă 112 cuvinte și-i mai sint și dragă!...

— Maria Georgian, încercă regizorul s-o potolească, n-are decât 99 de cuvinte...

— Da? Dar ce cuvinte? Ține jumătate de minut cuvintul „Constantinople”, „corespondență”, „abracadabrant”, „te iubesc dragul meu și te voi păstra în inimă”...

— Stai, stai, aici sint mai multe vorbe...

— Dar ce vorbe! „Inimă”, „dragul meu”, „te iubesc”! Pe când eu, eu ce spun? De șapte ori „cu”, de trei ori „plec”, de patru ori „nu” și o dată „otravă”!

— Draga mea, dar cuvintul „otravă” îl are și Maria Georgian!

— Ea poate să-l aibă; o caracterizează! Lipsită de talent, însă cu noroc, infumurată!...

Ortansa Făclieru își cufundă obrazul în batista umezită de lacrimile puse în sluj-

ba talentului, și părăsi biroul, trântind ușa. Exact după trei minute, ușa se crapă încet, și înăuntru se strecoară Maria Georgian. Privește în jur, apoi își proptește bărbia în piept și începe:

— Eu, tovarăși, n-o să fac tărăboi, fiindcă mă numesc Georgian și nu Făclieru. N-o să accept totuși, în ruptul capului, să-i duc Ortansei tava...

— O duci personajului Patricia, nu Ortansei.

— Tovarăși, eu am văzut tava!... E o rușine! Mie dacă nu-mi dați o tavă de argint, nu intru în scenă!... Tăvi de tinichea să poarte Ortansa... E pe măsura talentului ei!... Și încă un amănunt: să adăogați rolului meu încă 14 cuvinte!...

— De ce? se minună directorul și regizorul.

— Fiindcă pretind un rol cu cel puțin un cuvint mai mult decât sîsiita aia de Ortansa.

Ușa fu trântită din nou în lături, și Ortansa pătrunse în birou, cu ochi rătăciți și se repezi către director:

— ... Și țin să vă avertizez că Maria Georgian... (În aceeași clipă își zări într-un colț rivala, și după o altă cumpănire, Ortansa Făclieru continuă)... Vă avertizez că Maria Georgian e interpretă ideală pentru acest rol... Nu-i așa, draga mea?

— Așa-i, scumpo, ciripi drăgăstos Maria. Tocmai despre asta vorbeam. Tu, cu dicțiunea ta ireproșabilă, o să realizezi o mare creație!...

Și amîndouă părăsiră biroul braț la braț, ca după o oră să se întoarcă fiecare pe rînd...

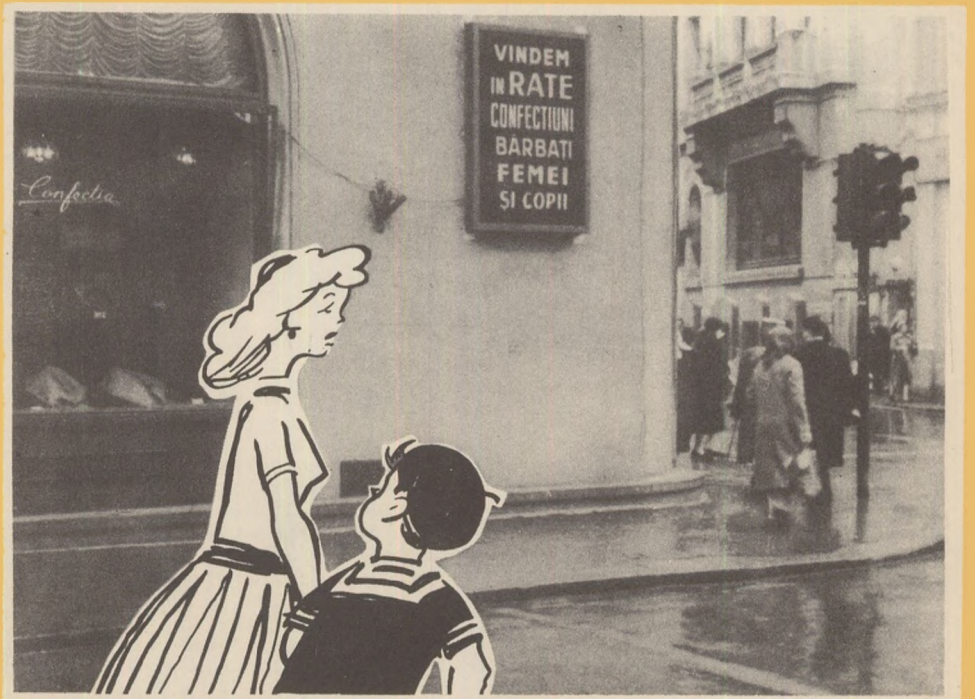
SERVICIUL DE RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE „URZICA”

COOP. „RENOVAREA” STR. T. SPERANȚIA Nr. 14 A

MAGAZINUL „CONFECȚIA” — CALEA VICTORIEI Nr. 26

— Cred că aici ne-a spus să aducem firma...

— Dacă nu ești cuminte, te dau și-mi tau alt copil în rate, așa cum scrie aici, pe perete!

EVITAȚI

Serviciul de reclamă și publicitate „Urzica”

Desen de Eugen Taru

Poftim, istorie ciudată!
O liră și un franc odată,
Pe-o masă la zaraf uitate
Se tot certau pe-ntlietate.
Se-ncrucisau tăios riposte
(Aluzii despre clipe „foste“...)
Și francul din tradiție,
Și lira din ambiție
Țineau morțiș ca să-și confirme
Valoarea... deci să se afirme.
Epuizînd din argumente
Pe toate cele consistente,
Acum, c-aveau sau nu motive,
Trecură și la injecție:
— Hei, liră! strigă francul dur,
Ți-o spun deschis, fără-nconjur,
Ai aer tont de țigoveț,
Ești o hîrtie fără preț!
I-o-ntoarce lira arțăgoasă:
— Ești o monedă odioasă!
Mă mir că debitezi prostii

Cînd ești mîncat de datorii!
Desigur, toată hărmălaia
O încheia precis... bătaia,
De nu s-ar fi-ntîmplat, mă rog,
Și următorul epilog:
Din colțul lui, cam solitar,
Intră în ceartă un dolar:
— Observ că nu aveți rușine
De nimenea... nici chiar de mine!
Pretenția voastră-i o himeră
Paradoxală... efemeră,
E timpul cred să intervin...
Un franc și-o liră mai puțin
De-or să rămînă... e un fleac
Deci vă înghit și-astfel... vă-mpac.

Că a tradus amenințarea
În fapte, nu mai știu urmarea,
Dolarul însă-am auzit
Că are-un pintec... rotunjît.

ION RUȘ

Suvenir din Texas

Recent, în cuprinsul aceleiași săptămîni, ziarele ne-au adus din sudul Asiei trei vești de o izbitoare asemănare.

Prima relatează otrăvirea în masă în lagărul de la Fu Loi a o mie de prizonieri politici (foști combatanți în războiul de eliberare) de către oamenii lui Ngo-Dinh-Diem, dictatorul sud-vietnamez. A doua se referă la planul celui alt dictator sud-asiatic, Li-Sin-Man, de a „exporta” cu forța în America de Sud cîteva sute de mii de sud-coreeni care ar constitui, chipurile, ca „surplus de populație” cauza foametei și mizeriei în care se zbate Coreea de Sud. A treia știre, în fine, sosește din Tailanda, unde s-au pregătit lagăre de concentrare și convoaie de deportare pentru alte cîteva sute de mii de vietnamezi (majoritatea din nord) pentru vina de a nu fi de aceeași părere cu cel de-al treilea dictator sud-asiatic, mareșalul Tenarit.

Fără îndoială, asemănarea acestor „metode” nu va scăpa nimănui. Dar cum se explică această „unitate” de procedură în trei țări diferite? Și cum se explică coincidența în timp a acestor măsuri? E de observat apoi, pe de altă parte, că aceste măsuri au prin amploarea și cruzimea lor un caracter inedit, fără precedent în „tradiția” guvernativă a celor trei dictatori. E drept că acum cîteva ani, cu prilejul alegerilor prezidențiale din Coreea de Sud, contracandidatul lui Li-Sin-Man (care avea mari șanse) a... murit subit!... E adevărat și că în Tailanda există o „experiență” considerabilă a „combaterii” opoziției, ea mergînd, acum cîteva ani, în afară de arestări și diferite silnicii, pînă la interzicerea... țiglelor roșii de pe case și a cernelii roșii din uzul administrației!... De data asta însă, cum spuneam, toate recordurile anterioare sînt bătute! Care să fie cauza? Cine

are interesul ca aceste trei regiuri șubrede, care se mențin numai prin teroare și arme străine, să capete o așa-zisă „stabilitate”? Cine pompează în aceste țări dolari cu nemiluita sub formă de „ajutoare”, de armament, de baze militare, de investiții, și cine are interes ca șandramaua să nu se surpe (așa cum s-a întîmplat cu fostul regim din Irak), ca armele să n-ajungă în alte mîini (cum au ajuns cele trimise lui Battista în mîinile lui Fidel Castro), ca să nu mai fie nevoie de intervenții păguboase (cum a fost „expediția” din Liban) și ca dolarul să aibă un culcuș liniștit și cald în care să puiască (dacă se poate) la infinit?

De altfel, aceeași sursă a inspirat — după cum arată presa indiană — și loviturile de stat militare din Pakistan și Birmania, și tentativa eșuată din Cambodgia, și frămîntările din Laos etc. Acest vast plan convergent de „însănătoșire a Asiei” culminează însă cu oribila crimă de esență hitleristă de la Fu Loi.

Mă rog, vor spune poate unii, inspirația se vede clar de unde vine, dar metoda?... În ce privește metoda, pentru obținerea cifrei îngrozitoare de la Fu Loi, n-avem decît să înmulțim cu o mie cazul de mai jos, din cele mai proaspete, relatat de presa apuseană: „Un negru, de 38 ani, pe nume Maxialee Harmon, a fost ucis cu un glonț de revolver de către doamna Clara Eberhard (46 ani), pentru că, zicea dînsa, «negrul se pregătea să fure niște oase din farfuria cinelui meu». D-na Clara a fost amendată cu suma de 4,75 dolari”...

Iată de ce, nu știu cum, dar măsurile și metodele celor trei dictatori sud-asiatici ni se înfățișează așa, cumva, sub forma unor ilustrate pe care scrie lămurit: „Salutări din Alabama”, „Suvenir din Texas”...

GEO DUMITRESCU

„ARTĂ” ABSTRACTĂ

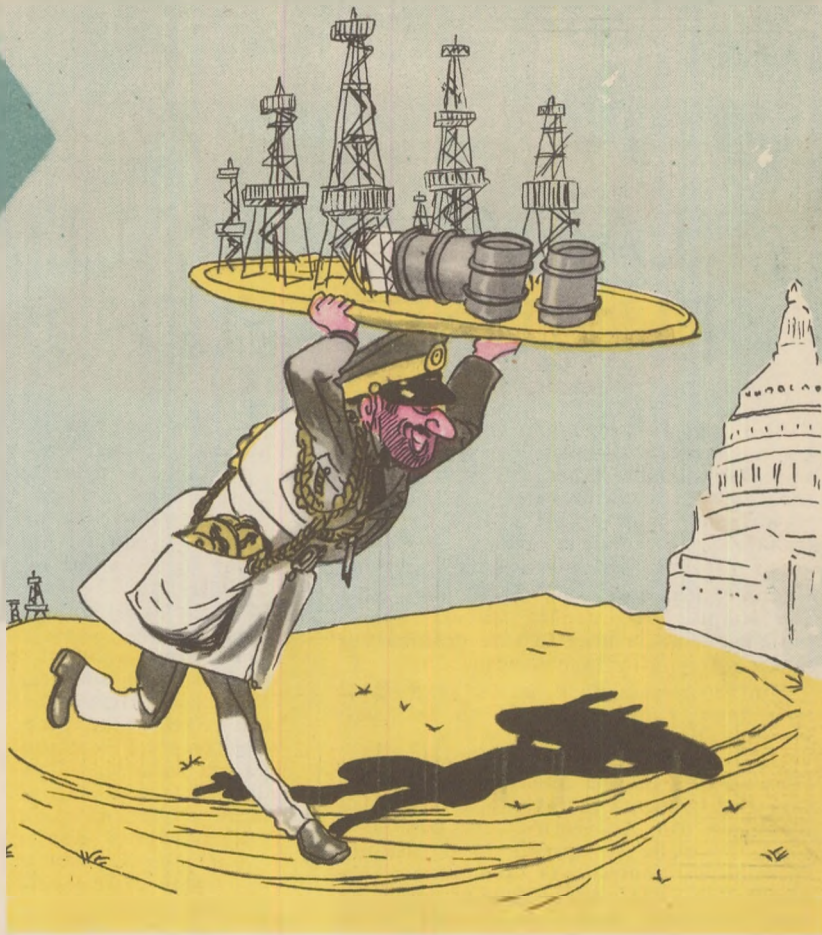
— De ce pictezi cu ochii legați, maestre?
— Ca să nu mă deranjeze realitatea!!!

Desen de M. Capătă

Desen de D. Negrea

VÎNZĂTORUL
DE DULCIURI
ORIENTALE

Desen de A. Kanevski (din „Krokodil”)

— „Eu l-am crescut,
l-am făcut mare și a-
cum mă amenință!”

ÎN LUMINA FAPTELOR

Hula-hoop și vertebrele politice

„Hula-hoop”, furibunda modă americană care bîntuie occidentul, a depășit stadiul de joc și pretinde, în momentul de față, accesul la gloria competițională sportivă. „Recordurile” au și început să fie doborîte, unul după altul. Cel al d-rei Laipinel, o finlandeză de 17 ani, n-a durat decît câteva zile, deși nu se poate spune că nu era impresionant: 40 600 de învîrtituri în șase ore! Noul record aparține junelui Jean-Pierre Fournier din Poitou (Franța), care a atins tulburătoarea cifră de 46 880 învîrtituri în șase ore, adică, în medie, 133 pe minut! Și Jean-Pierre are decît 19 anișori!...

Se pare însă că șirul recordurilor nu va fi prea lung, intrucît, de pe acum, au început să se ivească adversari foarte periculoși ai acestui nobil sport. Iată, de pildă, în Japonia: în urma unor cercetări ordonate de guvern, s-a constatat că un număr important de adolescenți s-au ales, de pe urma noului dans, cu... stomacul depusat... Așa încît, guvernul a decis să nu se mai hula-hoopeze pe stradă! De ce numai pe stradă? Nu se știe. E un secret adînc. (Poate ca nu cumva stomacurile căzute să se piardă sau să le calce tramvaiul; oricum, în săli sînt mai ușor de găsit și nu pot fi călcate decît cel mult în picioare!...)

În Franța, unde de asemeni dansul cu cercul bîntuie cu furie, medicii au făcut constatări și mai îngrijorătoare: zeci și sute de cazuri de hernie, ptoze renale, deviații ale coloanei vertebrale etc. Unii specialiști însă au fost de părere că, în ce privește sîra spinării umane, ea poate executa contorsiuni și flexiuni mai grozave decît cele necesitate de hula-hoop, fără a păți nimic — dovadă politica din ultimii ani a d-lui Guy Mollet, care, după cum se știe, nu i-a adus coloanei vertebrale a leaderului socialist francez nici o vătămare!... Nu același lucru se poate spune însă și despre partidul său, a cărui coloană, după ultimele știri, a suferit tocmai de pe urma performanțelor politice hula-hoop-ești ale d-lui Mollet numeroase fracturi și fracționări...

Hotărît lucru, nici în politică, dansul cu cercul n-are un viitor mai roz.

Virilitate capitalistă

În obișnuita sa cronică economică din „Tribune de Genève”, d. Bates, unul din susținătorii entuziaști ai „capitalismului popular” (și ai capitalismului pur și simplu, de altfel) ne oferă din nou câteva „panseuri” demne de reținut:

„... Eliminarea riscului tinde să slăbească vigoarea morală. Un om căruia nu i se mai cere nici un efort, care n-are decît să se lase în tihna vieții sub aripa protectoare a statului, devine în mod sigur mai puțin viril decît cel ce trebuie să lupte. Căci lupta și efortul întretin energia...” Cine citește aceste rînduri ale d-lui Bates, scrise în sprijinul „liberei întreprinderi” și „liberei concurențe” capitaliste, ar putea crede că milioanele și milioanele de șomeri din statele burgheze sînt anume aduși la mizerie, sub imperiul „riscului”, pentru a se umple de energie și „virilitate”, pentru a se dinamiza prin ei atît de calma și tihnită societate burgheză!...

Ca să nu mai vorbim de bătrîni, invalizi, văduve, orfani etc, care sînt ținuți, mai peste tot, în „raial lumii libere”, în condiții de permanentă luptă cu mizeria și foamea, pentru... a nu li se slăbi vigoarea morală și a nu se lăsa de tot în tihna vieții!...

Nu e mai puțin adevărat însă că statele capitaliste cunosc zilnic, din plin, cu voia sau fără voia d-lui Bates, adevărate manifestări de energie, vigoare și luptă, șirurile nesfîrșite de greve și mișcări populare cu caracter revendicativ economic, social, politic, care zguduie, de la un cap la altul, bătrîna lume burgheză...

Sînt motive să bănuim însă că aceste manifestări de energie și virilitate nu prea sînt pe placul zelosului trubadur al „vigilor” capitaliste, care este d. Bates, și nici al stăpînilor săi!...

Lichidarea misterelor

Încet, încet, toate misterele acestei lumi se dezleagă. Grație asiduității, spiritului scormonitor, ingenios al omului, toate lucrurile care ne înconjoară își vor descoperi, cu mai mult sau mai puțină bătaie de cap, și ultimele cute de taină pe care le mai păstrează și ne vor arăta, pînă la urmă, un obraz limpede, liniștitor, familiar.

Iată, de exemplu, cazul „Giocondei” a lui Leonardo da Vinci, zisă și „Mona Lisa”. De veacuri, de cînd a fost zugrăvit acest celebru tablou, privitorii admiră și specialiștii cercetează faimosul său suris de o enigmatică beatitudine și grație. Ce exprimă acest suris? S-au tot întrebat specialiștii. Ce-a vrut să spună prin el neîntrecutul Leonardo? Ei, bine, cu tot amarul veacurilor scurse, cu tot potopul de studii și interpretări și analize și examene și cercetări, misterul a rămas compact, invulnerabil.

Asta, pînă zilele trecute, cînd un brav cercetător a izbutit să-l biruie. E vorba de un medic englez (și numai un medic — veți vedea de ce — putea să facă o asemenea descoperire!), d-rul Kenneth Keele, care, mai intrigat decît toți cei ce fuseseră intrigați de zîmbetul impene-trabil al frumoasei Gioconda, a jurat să nu se lase pînă ce n-va lămuri cazul. Și d-rul Keele se-a ținut de cuvînt. El a petrecut nu mai puțin de 30 de ani în contemplarea celebrei capodopere. Rezultatul acestei laborioase, extenuante muncii a fost dat la iveală zilele trecute sub forma unei declarații de presă, pe care o reproducem: „Expresia «Giocondei» reprezintă satisfacția placidă a sarcinei...”

Asta e! Și cu asta, unul din cele mai grele mistere ale lumii a căzut! E ușor de înțeles că, prin epocala descoperire a mamozului britanic, celebra pinză a dobîndit un considerabil spor de valoare. Neîndoios, vizitatorul o va privi de-acum înainte și cu duioșie și respect, nu numai cu admirație și încîntare. Nu puțini vor fi privitorii care vor păresi zîmbetul placid al însărcinatei cu gînduri generoase și fecunde, cu urări de bine pe buze („naștere ușoară”) și cu inevitabile curiozități de ocazie („băiat sau fată?”). (De altfel, această ultimă întrebare din paranteza vecină va primi răspuns, sîntem siguri, tot din partea d-rului Keele).

În prezent, i s-a propus, se pare, medicului britanic să elucideze și celălalt implacabil mister al istoriei artelor: dispariția mîinilor celebrei „Venus din Milo” (despre care un neserios spunea că și-a ros unghiile cînd era mică!). Așteptăm (30 de ani) rezultatele d-rului Keele!...

„LAS' CĂ-ȚI MAI DAU EU UN TELEFON“..

SOLUȚIA SALVATOARE...

de AUREL FELEA

Ieri, culturalul nostru ne-a chemat
și-a început îngrijorat:

— Ne-am cam lăsat de-o vreme
pe tinjală

Cu-activitatea noastră culturală!
Vă voi expune, prin urmare,
Ideea mea de-organizare.

Am conceput mai multe variante,
Desigur, toate-n felul lor interesante,
Dar cum puneau probleme
mult prea grele,
Am renunțat la unele din ele.

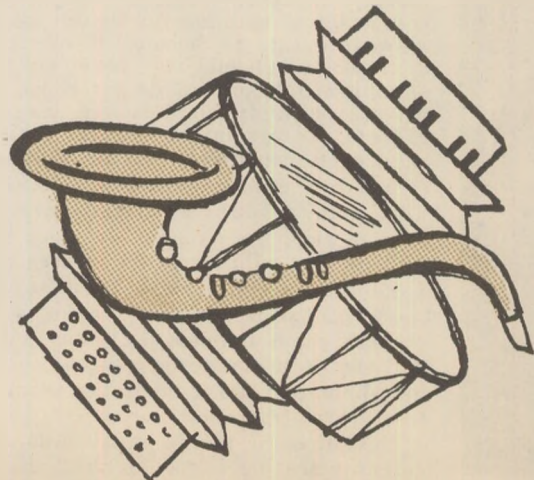
De pildă aș fi vrut să programez
O conferință actuală și cu miez;
Conferențiarul însă n-a răspuns — păcat! —
Fiindu-i telefonul ocupat.

V-aș fi propus, ca plan de viitor,
Și-o întâlnire cu un scriitor,
Dar am citit chiar în Gazeta Literară
Că scriitorii sînt plecați prin țară;
Și-atunci, firește, cum să te-nilnești
Cu cineva absent din București?

Mi-a dat prin gînd și un concurs
cu premii,
Pe teme cît mai arzătoare ale vremii,
Dar cei ce n-ar fi cîștigat,
Mai mult ca sigur s-ar fi intristat;
Și n-ar fi potrivit, căci nu există
Activitate culturală tristă!...
Nu, nu-i o treabă de recomandat,
Deci și la punctu-acesta-am renunțat!...

Mă rog, să nu lungim discuția!
Pînă la urmă am găsit soluția,
Și instructivă, și deloc banală:
Am închiriat urgent o sală,
În care săptămîna viitoare
Avem... — să văd ghiciți? — bal mare!
Cinci lei intrarea, jazzul „Lămiița”,
Tango der Nacht, Bahia, Perinița,
La saxofon Maciste Colibri,
Buget, antren, surprize pin' la zi...

Vă spun surpriza... dar secret să fie!...
Că dacă prea devreme-o să se știe
Iși pierde hazul: la buget cu mine
Am programat și-un scriitor. E bine?

Sînt oameni care, întîlnindu-te, se mulțumesc să te salute, să-ți adreseze o vorbă sau să-ți strîngă mîna, dar sînt și unii care capătă o subtilă cursivitate imediat ce au spus: „sînt grăbit pentru că la 12 trebuie să fiu înapoi la serviciu”. Din clipa aceea ești un om pierdut.

Morocănoși acasă, pe stradă, cînd nu-s „pe timpul lor”, capătă virtuți demosteniene... Specia aceasta este grăbită numai cînd se află în concediu.

Dintre aceștia face parte și vechiul meu amic, Costache, omul cu cele mai variate efuziuni.

Dacă te-ar întîlni de două ori pe zi, și-ar sări de gît cu același entuziasm pe care l-ar consuma la revederea ta după o înapoiere din Antarctica. De cum te-a zărit, Costache se oprește la o distanță apreciabilă, pentru a-ți crea perspectiva necesară în cuprinderea „de-a-nregelului” a persoanei sale, ridică brațele ca într-o tragedie sofocliană, țuguie buzele ca un suger la vederea biberonului și — închizînd un ochi — apleacă puțin capul pe un umăr, rămînînd așa, în chip de statuie.

Urmează apoi o strigătură, rostită cu duioșie în glas și umezeală în privire:

*De omul care-ți este drag
Te lovești mereu în prag!*

Aici, cuvîntul *prag* are desigur un sens figurativ, pentru că tocmai de aici încep contradicțiile: Costache nu te-ar invita să-i calci pragul casei, pentru nimic în lume. În schimb, ține să și-o reproșeze că n-o faci:

— Bine nene, — zice — ne avem ca frații și nu vii și tu odată să-mi vezi copiii. Am doi băieți, două flori. Barem ăla mărișor, ia! Atîta-i! (În clipa aceea ridică mîna pînă în dreptul cravatei tale și strînge nodul cu energia necesară unei sugrumări...)

Reproșul este rostit cu atîtea inflexiuni în glas, încît dacă ești ceva mai slab de înger, te podidesc lacrimile. Ai impresia că l-ai frustat pe om de o adevărată fericire.

Copleșit de remușcări, spui:

— Am să-mi fac timp odată!

Din clipa aceasta, Costache și-a sărit în cap:

— Odată! Ce-i aia „odată”? Să-ți faci, mă rog, pentru mai multe „dăți”. Pentru cîte vrei tu! Ce naiba, atîta lucru poți să faci pentru mine...

— Am treabă — încerci tu să te aperi — nici pe frate-meu nu-l văd cu săptămînile.

Costache te privește cu milă, ca și cum ar spune: te înțeleg! Apoi oftează resemnat, făcîndu-te să pricepi că este nepunctuos în fața calamităților naturale.

Iar privirea lui exprimă atîta durere, încît trebuie să fii de fier ca să rezîști în fața avalanșei de deznădejde scursă din ochii lui.

Te simți obligat să mîngîi această statuie vie a disperării și spui rîspicat:

— Bine, frate Costache, iaca, am să vin. Fixează tu ziua.

Și tremuri la gîndul că te-ar putea lua pe sus chiar în clipa aceea, conturbîndu-ți datele din agendă. Ca să-ți cauți de lucru îți strîngi nodul cravatei, te blindezi împotriva unui nou atac și aștepti.

Costache a desfăcut larg brațele, fără nici o jenă că se repetă în gestul sofoclian, și rostește vesel:

— Ei bravo! În sfinșit! Așa te vreau, pușorule!

Te cuprinde în brațe și te sărută cu căldura cu care și-ar săruta copiii înainte unei plecări în Antile:

— Bravo! Îmi făcuși o mare bucurie! Fericit că l-ai putut bucura, mai spui odată:

— Zi! Cînd vrei să vin la tine? Omul capătă o privire buimacă pe care tu o traduci: „Păi, ce mai întrebî? Cînd vrei! Și acum...”

Te-ai înșelat! Costache a folosit pauza pentru a fixa precis și irevocabil, data: — Faci revelionul la mine! Ce mai? Ești al meu, frățioare. Și rămii la mine pînă a doua zi seara! Auzi?

Și pentru că i s-a părut că perspectiva prelungirii revelionului nu-ți prea surîde, te pupă cald și umed:

— Hotărît, ce mai... Las' că-ți mai dau eu un telefon...

Se rupe din îmbrățișare ca în fața unui tren cu destinație necunoscută și-ți strigă, îndepărtîndu-se:

— Aștepti telefonul meu... Pa!

Asta era în mai. Nu mi-a mai dat nici un telefon, așa că n-am făcut revelionul la Costache, la care, de altfel, n-am fost niciodată.

Acum cîteva zile, însă, cînd m-a întîlnit, s-a proțăpit la distanța studiată și a început:

Restul îl știți: ca mai sus.

S.M. RUSU

Epigrame

Unii fruntași, după ce au fost evidențiați încep să se delase în muncă.

Titlul de fruntaș devine
Soțul celor plini de zel
Dar ia seama că nu-i bine
Să mi te și culci pe el!

Celor care mai practică munca
în asalt.

Crezi în asalt ca-ntr-o măreață
Bravură, deci — trufiei rob —
Iei norma drept o fortăreață
Și-o cucerești... făcută zob.

C. Arcanu

Unuia care se aprovizionează peste
normativ.

Plină e cum nici n-ai crede
Magazia dumnealui.
Planul statului nu-l vede,
Vede numai planul lui.

S. R.

Unui medic care avea cabinet și
era „specialist” în tratamente îndelungate cu raze.

„Specialist” în multe boli
Lucra alt dată prompt și rece:
Punea clienții între doi poli
Și încasa la urmă zece.

C. Ilea

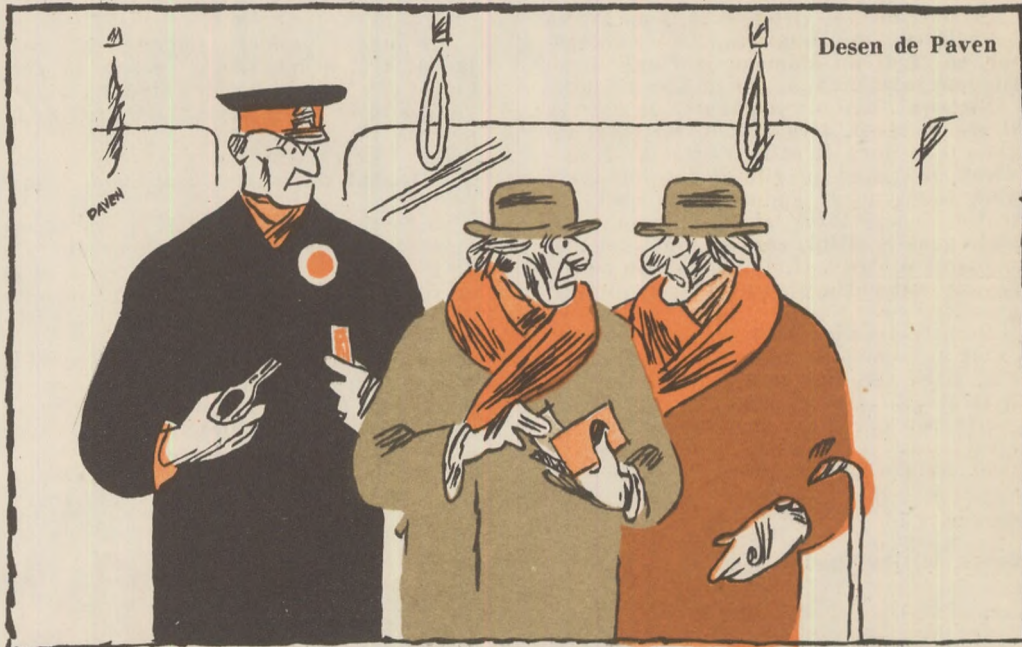
- Tovarășe, nu vezi că-l pe roșu?
- Păi să vedești, eu nu sînt de aici...
Sînt din Capitală!

Desen de Livcan

- Noul contabil nu-mi prea place; îl cu ochii pe el!
- Lăsați, tovarășe, nu-l slăbesc un pas! Ieri am stat cu el pînă la 12 la bodegă!

CONTROL LA BILETE

Desen de Paven

INTRE EI: - Ce scumpețe, mon cher! 5 lei biletul!

TRACTORUL CU ADRESE

FABRICA DE ULEI 13 DECEMBRIE
căt-re
DIRECȚIA GENERALĂ ULEI, SĂPUN
M.I.B.C. D.I.A.

Revenire

Prin prezenta revenim la cele nu mai știm cîte adrese trimise dv., prin care, încă de acum trei ani, adică de 1095 zile și tot atîtea nopți (de veghe), vă cerem, vă solicităm și intervenim dar nu parvenim să obținem un tractor necesar manevrării vagoanelor cu materie primă pentru a nu intra în locație. Între timp însă, noi nu am stat în așteptarea răspunsului dv., ci am împins sau am tras numeroase vagoane pe zi, în frunte cu directorul și în urmă cu... vagoanele.

Vrem tractor! țipam în ședințe și scriam în adrese. Nu ne putem îndeplini planul și pierdem timp prețios din producție. La timp veneau și răspunsurile:

„Se va studia, se va cerceta, se va analiza... se va amîna”, și baltă se lăsa.

Am aflat și cauza acestor răspunsuri.

Fiindcă n-ați mai avut răbdare ca pe zecile de sezișări primite să vă citiți mereu adresa:

Trimisă Direcției Generale Ulei, Săpun M.I.B.C. D.I.A., citeați în ultimul timp numai: T.D.G.U.Ș.M.I.B.C. D.I.A.

Obosită de lectura propriei dv. adrese, n-ați mai putut înregistra literele în ordinea de mai sus, ci în aceea de mai jos: I.S.M.D.A.T.I.U.D.G.B.C.

Adică: Inutil Să Mai Dăm Acum Tractorul, în Uzină Direcția Gospodărește Bine; Clasați.

Și acum revenind, respectuos vă rugăm să ne ajutați, trimițîndu-ne totuși un tractor. Dacă nu tractor, atunci tramvai, troleibus, trăsură cu cal, sau ce aveți mai la-ndemînă, eventual trotinetă.

STĂTESCU D.

- Halal cooperativă! Ce-am comandat și ce-a ieșit!...

O S E A R Ă P L Ă

O bătaie în ușa de la intrare îl făcu pe inginerul Dumitraș să lase hîrțile la care lucra. Străbătu holul și întrebă fără să deschidă ușa:

— Cine-i acolo?

— Eu.

Glasul i se păru cunoscut. Deschise și în cameră se strecură riul ce străbătea orașul și care acum părea că se scuză:

— Am avut drum pe aici și pentru că am văzut lumină...

Dumitraș era destul de mirat. Era prima dată cînd riul îi făcea o vizită, dar el — Dumitraș — era un om ospitalier, așa că-l liniști:

— Nu-i nimic! Îmi face plăcere! Intră...

— Stai, că nu sînt singur.

Abia atunci văzu Dumitraș că în spațele rîului zîmbeau, ținîndu-se de mină, o grămadă de pietriș și alta de nisip; iar lîngă ele, înaltă, masivă, dar timidă ca o liceană, pădurea din marginea orașului.

— Ce surpriză! Păcat numai că nu sînt pregătit pentru asemenea vizită...

Riul îl bătu pe umeri:

— Fii liniștit, tovarășe inginer! Sîntem toți, după masă. Am venit numai să bem împreună un păhărel...

Și, intrînd val-vîrtej, scoase la iveală o sticlă cu vin. Dumitraș, mare cunoscător, se gîndi un moment ca vinul să nu fie amestecat cu apă, dar nu spuse nimic.

Pietrișul, nisipul și pădurea se așezară și ele la masă, fără alte invitații, și inginerul se miră de atîta intimitate. E adevărat că se vedeau zilnic, dar niciodată pînă acum nu le dăduse prea multă atenție. Scoase totuși și el dintr-un bufet niște gustări. Riul, care se arăta cel mai vorbăreț dintre toți, îl rugă să nu se deranjeze, cel puțin pînă nu vine și ultimul musafir.

Dumitraș ridică sprîncenele a uimire, exact în momentul în care soneria anunța altă vizită. Se duse să deschidă; din prag îl salută, cu gesturi măsurate, trenul de marfă care oprea din cînd în cînd în gara orașelului. El se alătură celorlalți, și curînd stăteau toți în jurul mesei. Se așe-

zară la întîmplare: inginerul între riul și pădure, iar de partea cealaltă soția lui, avînd în dreapta pietrișul și-n stînga trenul. Nisipul stătea pe un taburet.

Discuția se lega greu, deși domnea o atmosferă destul de plăcută. La un moment dat, riul — care se dovedi un băiat de societate — propuse să se cînte ceva. Exemplul îl dădu chiar el. Cînta destul de curgător. Știa ca pe apă o mulțime de cîntece vesele, care-i amuzară nespuse. Pe urmă trenul de marfă invită la dans pe soția gazdei. Era singura parteneră și trebuia să danseze pe rînd cu mărfarul, cu riul, cu nisipul, cu pietrișul... Dumitraș era un om modern și nu se supără. Ba, încetul cu încetul, găsi că musafirii erau foarte simpatici. Se surprinse muștrîndu-se că pînă acum păstrase față de ei o neînțeleasă distanță.

Atmosfera se încălzi de-a binelea. La cafea, se vorbi despre timp, despre teatru, despre sport. Mărfarul ținea cu „Rapidul“.

Deodată unul dintre ei zări pe birou hîrțile lui Dumitraș.

— La ce lucrezi?

— La devizul uzinei.

— E adevărat că vom avea uzină electrică?

— Da.

Răspundea cam acru. Lucrase toată ziua la deviz și acum, seara, prefera să vorbească despre altele. Musafirii nu observară aceasta și insistară, fără rost, după părerea lui Dumitraș.

— Va costa mult?

— Destul de mult... materiale, transportul...

Se trezi prins în discuție — era totuși meseria lui, de care știa o lume cît este de îndrăgostit — și începu să dea o serie de explicații: cîte vagoane de nisip, cîte de pietriș, de unde le ceruse, cît costă transportul pe C.F.R....

Cînd termină de vorbit, i se păru că o oarecare răceală cuprinse vesela societate. Riul părea înghețat. Nisipul spuse într-un tîrziu, sorbind din cafeaua care se răcise și ea:

— Și de unde spuneți că aduceți nisip?

Pietrișul se arătă bucuros de întrebarea nisipului și pe fața-i colțuroasă înflori un zîmbet. Dumitraș înțelese supărarea celor doi. Încercă un fel de scuză. Dar, pînă să-i dea glas, pădurea, care părusese pînă atunci o persoană tăcută și indiferentă la toate, se arătă deodată teribil de interesată de cîtă chereștea era prevăzută în deviz.

Mărfarul, surprinzător de vioi pentru înțetinea lui, răspunse repede:

— Lasă că voi simți eu cîtă chereștea va trebui adusă... numai cheltuiala transportului o s-o simtă devizul...

Musafirii riseră pe înfundate, iar pădurea se arătă direct satisfăcută; spuse în zeflema:

— Cum m-am înșelat pînă acum! Credeam că sînt și eu o pădure onorabilă din care se poate scoate niscaiva chereștea și cînd colo, ce să vezi? Eram pictată... eram de decor, ca la teatru... Cum să nu aduci din altă parte?

Mărfarul se distra de minune.

— Dar măcar pietrișul și nisipul îndeplineau condiția asta... prietenul riul le aduce de departe, din alte regiuni... pesemne că tovarășul inginer nu s-a gîndit la asta; altfel, n-ar mai fi comandat din altă parte.

Dumitraș ar fi vrut să spună ceva despre mărfarele care, în loc să se grăbească, se încurcă la cîte-o vizită și stau ore întregi la taifas. Se abținu însă la timp și se prefăcu și el amuzat. Vru să pară om sociabil și, deși nu se mai simțea în largul său, participă la toate aceste glume. Riul profită de aceasta și propuse un joc de societate care — pretindea el — era unul dintre cele mai distractive: de-a devizul. Dumitraș gîndi că riul își cam ieșise din matcă, dar luă parte la joc.

Se așezară în cerc, riul începu să numere spunînd vorbe neînțelese, din cerc ieșiră unul după altul, după indicația riului: pietrișul, nisipul, mărfarul, soția lui Dumitraș, pădurea și rămase în joc doar inginerul.

— Vă faceți! Sînteți devizul! Bravo! Sînteți devizul!

Desen de Gh. Chiriac

CONTROVERSA

de VIOREL BURLACU

Balta-i lucie, senină,
soare cald de ea se-anină,
iar pe-o tușă de sciești
stau de... vorbă doi sticlești.
Spune unul: — Uite, măi,
crește iarbă nouă-n văi,
ghiocei și clopoței...
Vezi? zăpada se topește,
primăvara, cred, sosește!
Celălalt își saltă ciocul
inspectează prin tot locul.
Ba sburătăcește sus
și de-acolo strigă: — Nu-s
de părerea ta, amice!
Nu că-mi place-a contrazice,
dar e-un semn ce nu mă minte.
Primăvara nu se simte!
Celălalt tăcu o clipă,
ridică dintr-o aripă
și veni cu argumente
consistente,
insistente:
— Din îngheț s-a smuls izvorul,
curge aprig, iar cocorul
scrie unghiuri, sus pe cer,
gradele cu minus pier,
chiar și calendarul scrie
că e timpul-acum să vie.
— Ce susții e-o fantezie.
O să vezi c-o să-nțirzie,

semnu-i sigur! Nu mă minte!
Primăvara nu se simte!
.....
După alte-asemeni scene
primul își ieși din penă;
— Vreau degrabă explicație —
spuse prins de agitație —
altfel (reproduc fidel
cuvînt după cuvîntel):
Pot s-afirm, fără regrete,
că ești cel dintii sticlete
ce-ar putea să-ndrituiască
o părere omenească
exprimată-ntr-o zicală
c-am fi simbol de țineală.
Care-i semnul care-ți spune
cum că primăvara nu ne
va sosi la timpul ei
și pe care pui teimei?
— S. M. T.-ul de la noi
ține și-azi nereparate
trei tractoare fără roate
puse bine în... noroi.
De-astă toamnă, dumnealor
spun că ultimul tractor
va fi-n starea cea mai bună
înainte cu o lună
de-a se face primăvară.
Nu mă fă deci, de ocară,
S. M. T.-ul nu mă minte,
primăvara nu se simte!

„CÎNTĂREAȚA“: — „Spune-mi, ce să fac să-ți plac puțin?“
CETĂȚEANUL: — Să tac!..

C U T Ă

Îl așezară pe un scaun și începură să se învîrtească în jurul lui. Dumitraș avu la un moment dat senzația că musafirii au aranjat între ei ca el să „cadă“ deviz și se simți teribil de prost. Rămase totuși pe scaun, ca să nu strice cheful musafirilor. Era doar o seară plăcută. Jocul consta din niște propuneri cărora Dumitraș nu le prea gusta hazul; îl arătau cu degetul și strigau:

— Nu-i bun devizul ăsta! E prea economic!

— Asta-i cravată?... și mărfarul i-o trase afară... Îi trebuie una adusă din altă regiune.

— Asta-i haină? Unde ți-ai făcut-o, tovarășe inginer?

Dumitraș răspunse senin:

— La cooperativa din colțul străzii... O cascadă de rîs zguduî umerii musafirilor.

— Ha, ha, ha! Bună!... și i-o smulse de pe el.

— Îți trebuie una din altă regiune.

Cămașa și pantofii se bucurară de aceeași soartă. Pînă la urmă veni și rîndul lui personal:

— Asta-i inginer? Ha, ha! Modificați devizul! Aduceți un inginer din altă regiune! Nu ne uităm la bani!

Și fu zvirlit de pe scaun, în veselia generală. Dumitraș consideră cu totul nesărat acest sfîrșit de joc și fu mulțumit cînd musafirii se retraseră și această seară plăcută luă sfîrșit.

În urma lor casa rămase liniștită și odihnită ca de obicei. Numai că Dumitraș, după ce măsură de cîteva ori camera în lung și-n lat, luă devizul la care lucrase pînă la sosirea musafirilor, îl citi de cîteva ori, apoi se trezi brusc din somn, se frecă la ochi în mod autocritic — dar nu căzu din pat ca în alte povestiri asemănătoare, cînd eroul se trezește din somn, ci căzu pe gînduri — și... a doua zi prezentă alt deviz, cu o treime mai economic și nimeni nu știa care fusese cauza.

Musafirii se dovediră persoane discrete. Nimeni nu suflă o vorbă...

FRED FIREA

F A N T O M A

Desen de C. Cazaou

DUPĂ COMBUSTIBIL

— Unde ai plecat, nene Costică?
— După „combustibil“!

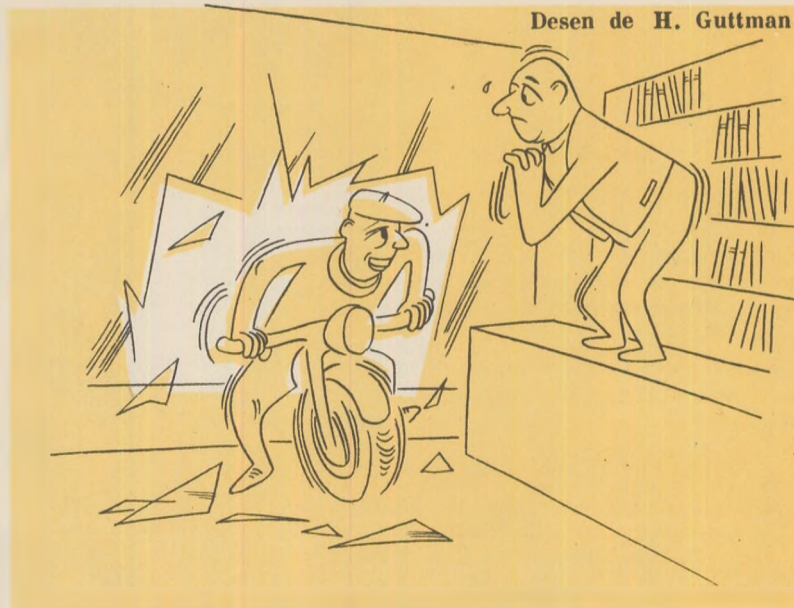
Desen de M. Gion

Desen de A. Clenciu

- Hei, chelner, cu ce mă servești pînă la plecarea rachetelor?
- Păi, să vă pun la grătar un creier electronic!

Desen de H. Guttman

- Bună ziua!... Aveți cumva „Manualul motociclistului”?...

„URZICA” - SPORT

Ultimele competiții sportive disputate pe stadionul „Urzicii” au scos în evidență câteva elemente de ceartă... rectificăm: de certă valoare, și foarte combătăioși... rectificăm: combativi.

Dăm mai jos amănunte în legătură cu... dezlănțuirea protagoniștilor.

Incepem comentariul cu Pavel Baidan, profesor la Școala medie nr. 1 Pașcani, reductibil și excelent boxer, de mai multe ori campion la categoria... (bătăie) grea.

Competițiile sînt fixate după inspirația sa. Cînd are condiție fizică, cînd nu-i nervos și cînd e sigur de victorie concurează la... grea. Cînd nu îndeplinește aceste condiții, concurează la... vînătoare de elevi. Alteori concurează la ușoară, semiușoară și altele, după cum sînt și elevii. Niciodată însă nu e... absent sau eliminat. Totdeauna e prezent și... nesancționat...

Ultima întîlnire a avut-o la 15. XII. 958 cu elevul Grigoriu C. Viorel, pe care numai după câteva lovituri l-a făcut knock-out, fiind declarat învingător la... huliganism.

O performanță extraordinară și de mare răsunet a obținut la tenis de masă și

Frangulea C., directorul căminului cultural din comuna Independența, raionul Galați.

După serioase antrenamente de... gîndire și acrobații de înaltă clasă, s-a prezentat la concurs, unde trebuia să susțină o probă teoretică și una practică.

Întrebat fiind cum este mai bine: camera pentru tenis de masă a căminului cultural să fie transformată în dormitor sau dormitorul în cameră pentru tenis de masă, directorul a ales prima variantă, transformînd sala pentru tenis de masă în... dormitor pentru învățătorul Parasciv.

Fără a mai participa la proba practică, directorul a ocupat locul I la concurs, fapt pentru care-l felicităm, iar dacă mai participă la alt concurs, îl sfătuim să transforme căminul cultural în depozit de cherestea.

Că nișcă „cherestea” n-o să-i strice.

Relatarea noastră continuă cu... aruncarea greutății.

Concurent: Șelaru Mircea, medic cu drepturi depline și irevocabile la policlinica din Tîrnăveni.

Doctorul Șelaru s-a remarcat în ultimul timp prin rezultatele... grele obținute atît pe terenurile de sport, cit și la locul său de muncă. De pildă, la sfîrșitul anului trecut, participînd la o competiție de verificare a pregătirii sale fizice la aruncarea greutății, a aruncat... o femeie dincolo de 19,25 m, depășind astfel recordul lumii.

Cum a reușit să înregistreze un asemenea rezultat? Simplu și... decepționant. Femeia, cu un copil în brațe în vîrstă de șase ani, ars la ambele mîini, venise la dr. Șelaru, singurul medic prezent în policlinică, să-i ceară primul ajutor. Cum cazul nu aparținea circumscripției domniei-sale și fiind în formă bună a asvîrlit-o pe aceasta la o altă circumscripție, bun prilej pentru ca domnia-sa să se antreneze și la locul de muncă.

De unde se poate deduce că e un devotat sportiv și un devotat om al științei medicale, pe care cu respect a îmbrățișat-o.

Într-o asemenea îmbrățișare însă, moare știința sufocată.

VASILE ION
(după materialele unor corespondenți voluntari)

DRAGĂ

URZICO

Allă că baie ca la Orșova mai rar.

Mai rar fiindcă mai des cetățenii ar vrea să facă baie, dar nu au unde.

În urmă cu cîțiva ani, în centrul orașului Orșova a început construcția unei băi populare.

Azi există clădirea, dar nu există baia. Ceide la sfat au

lăsat baia baltă deși era bine s-o fi lăsat duș... Și n-am vrea să se aplice o variantă a zicalei: apa trece, orșovenii rămîn... fără baie. Fără baie, fără cadă!

De aceea te rugăm să intervii și tu, ca această chestiune să nu... cadă definitiv.

Straton Nicanor
str. N. Beloianis nr. 10
Lugoj

URZICUȚO,

Îți scriu ca salariat al Ateliere-
lor navale „Viitorul” din Brăila.

Dar să știi că — oricît sîntem noi de... navali — cînd e să transportăm prin ateliere niscaiva materiale, nu folosim... vapoare, submarine sau cine știe ce alte falnice nave, ci utilizăm

modestele vehicule terestre: cărucioarele.

Adică vorba vine că le utilizăm. Fiindcă unul din ele e stricat. Așa că muncitorii de la secția lansare, cînd au de transportat tablă de la magazie la locul de muncă, sînt nevoiți s-o care cu brațele, în vreme ce căruciorul stă nereparat. De șase luni stă nereparat.

Bineînțeles că există pe undeva, prin ateliere, vreun mecanic care l-ar putea drege, dar... nu se grăbește.

Acest cărucior stricat are, dragă Urzico, patru roți. Deci mecanicul care nu-l repară este un fel de... a cincea roată la... cărucior.

Voicu Tănase
Atelierele navale
„Viitorul” — Brăila

URZICO DRAGĂ,

Mărturisesc că am foarte dezvoltat sentimentul familiei. Cînd văd o familie numeroasă și unită, îmi crește inima. Dacă nu întîlnesc chiar o familie, mă mulțumesc și cu o... familiuță.

O frumoasă familiuță admir de citva timp la Oficiul P.T.T.R. Dumitrești (raionul Rîmnicu Sărat) unde e diriginte tovarășul Mihălcică Parasciv.

Dînsul îi este familiuței, ca să zic așa, șef oficial. Șef efectiv e bătrînul Țiru Ștefan, vechi factor poștal, ajuns la virgă pensionării. Bătrînul Țiru îi e dirigintelui... unchi. Factorului Vlăsceanu Constantin îi e socru, iar factorului Stănilă Ion îi e

„URZICA“ AJUTĂ

Centrele de pâine

Am sesizat Sfatul popular al oraşului Lupeni că la centrul de pâine nr. 135, fiind două geamuri sparte, e frig în încăperea, ceea ce dăunează sănătăţii vânzătoarei. Şi am cerut să fie puse cele două geamuri.

Sfatul popular ne răspunde că a făcut ceva mai mult: a atribuit centrului de pâine un nou local, mai spaţios, care a şi intrat în funcţiune.

E bine c-a intrat în funcţiune un nou local al acestui centru de pâine, — cu ferestrele şi geamurile întregi — fiindcă e mai plăcut să spui... intră luna pe fereastră, decât să cîmşi... picături din cer, pic, pic, cad picături pe piini.

Frizeriile

Frizeria din Ocele Mari a cooperativei „Igiena“ din Rîmnicu-Vilcea avea un responsabil beţiv, Eduleţ Nicolae, dar în schimb n-avea localul încălzit, prosoape, brice şi maşini de tuns.

Totodată, centrul muncitoresc Ociña (pendinte de oraşul Ocele Mari) nici n-avea frizerie.

Sezisat, Sfatul popular raional Rîmnicu Vilcea ne răspunde că Sfatul popular oră-

şenesc Ocele Mari a pus la dispoziţie localul necesar înfiinţării unei frizerii la Ociña, care a şi început să funcţioneze. Aşadar, tovarăşii de la cele două sfaturi populare, cînd au promis că vor rezolva problema acestei frizerii, nu s-au... bărbierit.

Concomitent, cooperativa „Igiena“ ne informează că la frizeria din Ocele Mari s-a procurat ceea ce era lipsă (încălzire şi scule) iar ceea ce era... în plus (responsabilul Eduleţ Nicolae) a fost îndepărtat din funcţie, A fost... ras, tuns şi frezat. Deci frizeria funcţionează acum bine.

Pivniţa

I.C.O.A. (Întreprinderea comunală orăşenească Arad) răspunde sesizării noastre privitoare la o mare cantitate de gunoi, neridicat de multă vreme din pivniţa birourilor centrale de pe Bd. Republicii nr. 82 ale fabricii „Gheorghe Doja“ — IPROFIL.

Zice I.C.O.A. că ea ridică de la numita fabrică numai gunoiul menajer. Cel de provenienţă industrială şi-l ridică fabrica, prin mijloace proprii. Dar, intervenind I.C.O.A., fabrica a evacuat gunoiul din pivniţă, care sălăşluia acolo de numai... 15 ani, curmîndu-se astfel — „datorită

sezisării binevenite a „Urzicii“ — „o stare de lucruri intolerabilă“.

Probabil, cei în cauză n-au îndrăznit să scoată cu una cu două gunoiul. Era un gunoi cu vechime, şi se gîndeau că are drepturi în întreprindere.

Măsuri „Gostat“

Trustul regional Gostat Galaţi răspunde sesizării „Urzicii“ privitoare la neglijarea clădirilor şi defectuoasa cazare a muncitorilor, la G.A.S. Urleasca (raionul Brăila).

În urma intervenţiei noastre s-au pus geamuri la dormitoarele muncitorilor şi la... birourile conducerii, s-au luat măsuri să funcţioneze chiuvetele din sala de mese a cantinei şi baia, să se facă pretutindeni curăţenie şi să fie stîrpiţi şoarecii, iar tovarăşii din conducere vinovaţi de respectivele lipsuri au fost aspru criticaţi, dîndu-li-se şi un avertisment cum că, în caz de recidivă, „se vor lua măsuri disciplinare“. Cum se vede, în problema de faţă, sesizarea Urzicii a ţinut loc de îngrijitoare şi intendent: a făcut curăţenie, a stîrpit şoarecii, a îngrijit de baie şi cantină etc.

SCRISOAREA DE DRAGOSTE sau MANIA CUVINTELOR ÎNCRUCIŞATE

— lubitor! Părul tău e de... (metal preţios, trei litere, 6 vertical); ochii tăi strălucesc ca două... (astru fix care străluceşte prin lumina sa proprie, plural, cinci litere, III orizontal...).

Desen de George Voinescu

Desen de N. Arion

— Formidabil, ai văzut cum a păcălit portarul?
— Păi e normal, dacă s-a obligat să facă asta la serviciu...

Desen de I. Botoşaneanu

— Ce s-a întimplat, tovarăşe portar?
— Mai nimica, d-na Popescu de la etajul II scutură astăzi...

naş. Ce-i este liniorului Mihălcică Teodor, nu ştiu, dar acesta fi este dirigintei Mihălcică Paraschiv... văr.

Şi ar fi fost, aud, cocoloşită această familie de tovarăşul Dinescu Dumitru, dirigintele Oficiului P. T. T. R. raional Rîmnicu Sărat (de exemplu, finul Stănilă Ion de către d-sa a fost recomandat spre angajare) drept care, pînă la urmă, a primit tovarăşul diriginte raional, din partea direcţiei regionale P. T. T. R. Ploeşti, un avertisment.

Cum s-ar zice, prin angajarea ca factor a lui Stănilă Ion, bătrînul Ţiru şi-a găsit, în aceeaşi

familie, finul, iar dirigintele raional şi-a găsit... naşul.

Trandafir Bizadea
comuna Dumitreşti, raionul Rm. Sărat

DRAGĂ URZICO,

Ai auzit să se facă şpriţ punîndu-se în vin... sirop contra tusei? Atît ar mai lipsi. Fiindcă şpriţ cu apă medicinală „Slănic“ au băut mulţi cetăţeni din satele şi comunele raionului Adjud.

Luni de zile, la bufetele cooperativei din Urecheşti, Coţofeneşti, Cornăţel etc., salariaţii de la Depozitul I. C. R. din Adjud au trimis, în loc de sifoane, apă minerală. E drept, unele, ca: Borviz de Borsec, Zizin, Vilcele, sînt ape de masă şi merg la şpriţ. Dar au trimis

şi „Slănic 3“, care e o apă medicinală, cu totul nepotrivită pentru şpriţ.

Asta, în vreme ce, luni de zile — la magazinele din oraş — apa medicinală „Slănic 3“, a lipsit cu desăvîrşire.

E de aşteptat ca, în viitor, depozitul din Adjud să repartizeze, în loc de sifoane, bufetelor săteşti, şi ape medicinale... sulfuroase.

Deci propun, dragă Urzico, o soluţie: ce ape repartizează satele în loc de sifoane tovarăşii de la Depozitul I. C. R., aceleaşi ape să fie obligaţi să bea şi ei. Să vezi dacă nu le vine imediat... cu sifon, şi se lasă de... medicină.

Mihai Ion
Adjud
Str. Mare nr. 143

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ŞI UMOR

Redacţia: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secţia scrisori 13.86.12;

Secretariat de redacţie

14.38.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA SCÎNTEII
„I. V. STALIN“
BUCUREŞTI

— Spune-mi care este cel mai puternic vânt care bate prin părțile noastre?
— Vântul de libertate!

V. Crivăț

Desen de V. Crivăț